

Şu Facebook Dedikleri

– Numan KURT · 20 Aralık 2011

Bizimki de kırkıktan sonrayı bırakın, altmışından sonra saz çalmak gibi. Zaten televizyon, uçak, bilgisayar gibi buluşlara oldum olası hiç aklım ermemiştir benim. "Koskoca uçak havada nasıl durur? Dünyanın her yerindeki olayları, kanapemize yan yatmış halimizle nasıl seyrediyoruz bu televizyon denen ekrandan? Ne sorsan cevap veren, hele de facebook yoluyla yıllardır görüşemediklerimizle iletişimimizi sağlayan bu bilgisayar da nasıl bir mucizedir? Böyle derken bilime olan hayranlığımı anlatmak istiyorum. İnsanlık, bu buluşları yapanlara çok şeyler borçludur.

Üç yıl önce otuz altı yıllık öğretmenliğe noktayı koyup "Şimdi ne yapmalıyım?" sorusuna yanıt ararken, çocuklar: "Baba, gel sana bilgisayar alalım, yazılarını da orada yazarsın, hem senin için de keyifli bir uğraş olur." dediklerinde ben klavyenin tuşlarına basmayı bile bilmiyordum. Kafasını gözünü yarak da olsa bu zamane mucizesini açıp kapatmayı, blog oluşturup (çocukların yardımıyla) yazılarımı yazmayı öğrendim. Bir gün kızım bana:

- Baba, facebook denen bir paylaşım sitesi var, seni üye yapayım.
- Ne işe yarıyor bu facebook?
- Üye olduktan sonra senin adını görenler arkadaşlık istiyor veya sen gördüklerinden istiyorsun.
- Ben bu yaşta kiminle arkadaş olacağım, orası gençlerin sitesi olmalı.

Böyle karşı çıktıysam da yine de üye olduk, daha doğrusu üye yapıldık. Önce facebook hesabı olan birkaç yakınımın arkadaş olduktan sonra beni mutlu eden mesajlarla birlikte eski öğrencilerimden istekler gelmeye başladı. 1973'ten 1995'e kadar çalıştığım Mucur'dan, özellikle 1973-1992 arası Mucur Ortaokulu'ndaki öğrencilerimden gelen istek ve onurlandırıcı mesajlar, benim gibi emekli bir öğretmeni elbette sevindirdi. "Mucur Ortaokulu Yılları" adıyla siyah beyaz fotoğraflardan oluşan albümü facebookta oluşturunca istekler çoğaldı. Ben istek yapmıyordum. Bu benim ne gururumdan ne de "benim yaşım büyük" anlayışındandır. Sadece şunu düşündüm: Büyük çoğunluğu vefa gösterip sevgi ve saygılarını iletse de az sayıda da olsa birtakım ön yargılarla iletişim kurmak istemeyenler de olabilir. Onları güç durumda bırakmamak gerekir. Bu düşüncemde haklı olduğumu da zaman çok iyi gösterdi. Düşünebiliyor musunuz, bir öğrencinizi on bir- on dört yaş aralığında okutuyorsunuz, ondan sonra otuz-otuz beş yıl onu hiç görmüyorsunuz. Bir gün karşınıza elli yaşına yaklaşmış olarak çıkıyor. Eğer bulunduğunuz kentteyse onunla buluşup konuşuyorsunuz. Bu mutluluklar bir yana şimdi yetmiş yaşına gelen kendi öğretmenlerinizden biri de bir tesadüf sonucu facebook arkadaşınız oluyor ve onun şiirleri seslendirdiği videoları dinliyorsunuz.

Yukarıda belirttiğim albümdeki siyah beyaz fotoğrafların çoğu 1973-1980 arasında çekilmiş. İlçenin tek fotoğrafçısı belirli günlerde çekmiş bu fotoğrafları. Birkaç tane de tab edip okula getirmiş. O zamanın öğrencilerinde bu fotoğrafı alacak para nerede? Öğretmen olarak bizler almışız o fotoğrafları. Şimdi kırklı, ellili yaşlar gelen eski öğrencilerimizin, o fotoğraflarda ortaokuldaki hallerini gördüklerinde nasıl duygulara kapıldıklarını siz düşünün.

Facebooka üye olduğumuz ilk aylardaki gülünç bir olayı da anlatmadan geçemeyeceğim:

Bir gün facebooka girdim, "Bilgiler" kısmında oku gezdirirken "flört" yazan sözcüğün üzerinde de durmuşum herhalde. Oraya tıklamadığımı biliyorum. Kapattım ve dışarı çıktım. Üç saat sonra eve geldiğimde çocuklar da bize gelmişler. Yeni heves ya! Yine açtım, bakıyoruz, kızım da bazı yerlerini öğretiyor bana. Birden kızımın çılgılığı:

- Aman baba, bu ne?
- Ne var kızım, ne oldu?
- Bak şurada ne yazıyor?

Dikkatle baktım, "Anasayfa" denen yerde aynen şu cümle var: "Numan yeni flört arıyor."

- Allah Allah! Kızım bu neyin nesi? Çabuk sil şunu! Umarım bu kısa zaman içinde okuyanlar olmamıştır.
- Baba, sen bu "flört" yazan yere bastın mı?
- Bilmiyorum kızım, birkaç saat önce girdim, çeşitli yerleri dolaştım; ama böyle bir yere basmamışım dır herhalde.

Bu arada tepemizde dikilip bakan damat da durumu anlayınca bastı kahkahayı. "Ben seni anneme demem mi?" diyerek salon kapısına doğru koştu. "Elli kağıt temizler bu işi." demeyi de unutmadı. Ben de teslim olmadım her zamanki gibi. "Geç onları, tınmam öyle şeylerden." diyerek umutlarını(!) boşa çıkardım.

.....

Bir başka olay da gülünç olmasa bile epeyce ilginçti. Ben "Edebiyat Defteri" adlı bir edebiyat sitesine yazılarımı gönderiyorum. Yazılarıma "Bedri Tokul" adında bir arkadaş yorumlar yapıyor, övgülerini dile getiriyor. "Tokul" soyadı az bulunan bir soyadı olduğu için ilgimi çekiyor. Bir akşam Bedri Bey'in, o gün gönderdiğim yazımın altına yazdığı yorumunu okuduktan sonra ona, mesaj yoluyla şu soruyu soruyorum: "Bedri Bey, soyadınız ilgimi çekti. Benim Batıkent Mobil Lisesi'nde Seval Tokul adında bir öğrencim vardı. Yakınlığınız var mı?" Bedri Bey'den yanıt çok gecikmiyor. "Vay sevgili hocam! Demek sen benim biricik kızımın öğretmenisin ha?" Bedri Bey, işten çok yorgun geldiğini bildiği halde gecenin on birinde Seval'i arıyor, haber veriyor. Şimdi hem Bedri Tokul'la hem de Seval'le facebook arkadaşız. Emekli astsubay olan Bedri Bey'in o siteye yazdıklarını okumak da bana ayrı keyif veriyor.

.....

Yukarıdakilere benzer, mutluluk verici "facebook yaşanmışlıkları" nı daha da çoğaltabilirim. Bu paylaşım sitesi olumlu kullanıldığında gerçekten eşsiz bir buluş. İnsan oraya elbette sevdiği bir müzik parçasının videosunu da koyabilir; ama her önüne gelen videoyu da oraya aktarmamalı diye düşünüyorum. Bir de orda hesabı olanlar en az ilköğretim okulu mezunu. Kullanılan Türkçe ise içler acısı. Büyük harf, küçük harf; nokta, virgül...hak getire. Milletini seven insanlar, o milletin en güçlü bağı olan dilini de doğru kullanmalılar. Şimdi bu cümleleri okuyanlar "Hocam, sen de kendini hâlâ okulda sanıyorsun." diye bıyık altından gülebiller. Olsun, dilini güzel konuşup yazmak her ulusseverin görevidir bence.

Çok sık gelen "oyun istekleri" de bıktırıyor insanı. Güzel olan bir gönderiyi beğendiğimizi belirtmemiz gayet doğaldır; ama onu gönderen bizim arkadaşımız, yakınımız diye de her şeyi "beğen"mek zorunda değiliz. Keşke başkalarının ürettikleri yanında kendi ürettiklerimizi de paylaşabilseydik bu paylaşım sitesinde. Bu paylaşım sitesinde yedi yaşındaki de yetmiş yaşındaki de var. Cahit Sıtkı'nın bir şiirinde dediği gibi "İnsanoğlu çeşit çeşit/ Beşi parmağın beşi bir mi" Bu olumsuzluklara da katlanmak

zorundayız.

.....

Çocuktuk

Daha kasabayı bile görmemiş

Bir köy çocuđu

Derlerdi ki büyüklerimiz

"Zaman gelecek, bu radyoların içinde

Adamlar da görünecekmiş"

Aklımız almazdı bir türlü

Nasıl sığardı kocaman kocaman

Adamlar

Bu ufacık kutulara

Sıgdılar

Televizyon oldu o

Biz televizyonu da bilgisayarı da

Gördük

Kim bilir neler neler görecek

Torunlar

.....

Numan Kurt

19 Aralık 2011